

rømmer jeg kan indtræffe; men jeg har ikke kunnet finde nogen Maade at skelne mellem de Tilfælde, hvor hun rammes uretfærdig, og de Tilfælde, hvor hun rammes retfærdig, naar man nemlig gaar ud fra, at det er retfærdigt, hvad Grundloven bestemmer i § 30, at Fattigunderstøttelse overhovedet skal berøbe Valgret, begrænset, som denne Bestemmelse er, efter Fattiglovens Regel til kun at skulle gælde for 5 Aar. Hvis man gaar ud fra, at dette er retfærdigt, er det ogsaa retfærdigt, at det falder paa den Hustru, der selv har nydt godt af Fattigunderstøttelsen, har medført Trangen til den og nydt godt af den. Paa Grundlag af den Lovgivning, som Lovforslaget, saaledes som det oprindelig forelaa, henholdt sig til, maatte det med Rette føre til, at Hustruen, Enken osv. ikke kunde faa Valgret, inden de 5 Aar vare udløbne. Jeg har, som sagt, ikke kunnet finde noget Skel mellem de Tilfælde, hvor man med Rette kan sige, at Kvinden ikke skal være fri for at bære Følgerne, og de Tilfælde, hvor jeg indrømmer den ærede Taler, at hun egentlig ikke bør gøre det. Jeg er derfor bleven staaende ved det, som her foreligger, som jeg har faaet det store Flertal i dette Ting til at gaa med til, og som jeg haaber skal lette Lovforslaget dets Gang, selv om der endnu er noget at indvende derimod fra den højterede Ministres Side. — Hvad den sidste Del af Vædringsforslaget angaar, der omhandler de Kvinder, som have søgt Erhverv ved Utugt, da gælder det der dobbelt, at jeg selv har været betænkelig derved. Jeg skulde i og for sig gerne være bleven staaende ved den Grænse, som det ærede Medlem nu antydede, og kun have medtaget de offentlig indskrevne Fruentimmer, men mod at blive staaende ved dette snævre Begreb talte for det første det, at vi saa i Loven vilde have fastslaaet som noget, vi skulde blive staaende ved, at der overhovedet skulde være offentlig indskrevne Fruentimmer, hvad jeg ganske vist er imod. Dette var for mig en Grund til ikke at ville bruge denne Betegnelse her. Dertil kommer, at der dog vel heller ikke var fornøden Grund til at gøre denne Forstel mellem de offentlig indskrevne Fruentimmer og dem, der uden at være indskrevne, leve paa samme Maade. Nu sagde det ærede Medlem at det at „have søgt Erhverv ved Utugt“ kunne komme til at

ramme Kvinder, der i Virkeligheden aldrig havde bedrevet Utugt. Det tvivler jeg dog noget om. Udtrykket er taget af Straffelovens § 180, hvor det hedder: „Fruentimmer, som mod Politiets Advarsel søge Erhverv ved Utugt, straffes med Fængsel“. Jeg antager, at denne Bestemmelse kun kan anvendes mod dem, som virkelig have gjort Alvor af deres Forsæt. Under alle Omstændigheder har jeg ment, at det for de mangfoldige Kvinders Skyld, paa hvem ingen Bestydning kan kastes, var forsvareligt at undtage disse, hvorom der her er Tale, selv om Bestemmelsen maaste kunde komme til at ramme en enkelt uretfærdig. For øvrigt maa det ærede Medlem vel vide, at, om der end kan kastes Mistanke paa en eller anden, vil dette ikke være tilstrækkeligt til at berøbe den paagældende Valgretten. Det skal selvfølgelig bevises, at hun i de sidste 10 Aar har søgt Erhverv ved Utugt, for at man kan undtage hende fra den Ret, som hun ellers ifølge Lovforslagets Hovedregel skulde have. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig fremdeles at anbefale Lovforslaget, som det foreligger, til det høje Tings Vedtagelse.

P. Solm: Ja, jeg skal indrømme, at det ærede Medlem søgte væsentlige, undskyldende Grunde for sine Vædringsforslag. Over for hans allerførste Bemærkning, at det kun kunde ramme Kvinder, som allerede havde gjort sig skyldige i Utugt, vil jeg dog sige, at selv da er det farligt. Selv om Valgretten ikke berøves en Kvinde, aabner man dog Markten for, at hele hendes Liv derigennem, at hun skal føre Bevis for, at hun ikke har begaaet det, bliver lagt blot (Modsigelse). Ja, det skal undersøges. Naar hun bliver anmeldt, er der Grund for vedkommende til at undersøge, om hun har begaaet denne Utugt, og derigennem bliver hendes Liv lagt blot paa samme Maade, som det nu er Tilfældet. Det er det farlige. — Jeg skal ikke trætte Tinget med yderligere lange Bemærkninger om denne Sag. Den gaar jo nu sin Gang. Men naar det ærede Medlem søgte at argumentere ud fra, at vi nu en Gang have en Lovgivning, i hvilken han har Banfælgighed ved at finde Grænsen mellem dem, der ere retfærdig, og dem, der ere uretfærdig ramte af den, saa vil jeg sige, at, have vi nu en